

בריאה

אף
 לחישה של אשה
 לא לותה
 את הברידות הנחשקת
 של ימי נעורי.
 אף צלע לא פרצה
 מתוך חרסי.
 ואז נשר עלה
 ניהוחו עדן
 והיה בחזי
 לבשר נאהב,
 להכה רוטטת,
 ערוי תוך ורידי
 לתמיה.
 ואז החלה
 הפריתו של היחיד.
 עוטף אותך ברירי
 אשה,
 רלש אותך בי.

אלפרדו פרז אלנקארט נולד בפרו, 1962. משורר,
 מסאי, פרופסור למשפטים באוניברסיטת סלמנקה
 בספרד. שיריו תורגמו לשפות רבות.

סימן לבאות

עם צל פעימות הלב
 באה החרדה
 זו קריאת הכאב החוצה את
 הזיותי
 אני נע. מניח לזרם
 הספק את הממוש האסור
 בחוץ נח ההעדר ועוד
 קול חלום שמעופף
 מעל הפרדוקס. המלה
 מפוררת את המקרה. הסימפונייה קופצת
 כמו אילה קנאית
 בדמדומים מתגודדים
 משתוממים
 נהר תחושות מרסק
 את הראי
 אצבעותי נוגעות בקרבים
 של הדמיון, באש הרעש.
 בצאתי מן המנהרה בידי האות
 מציאות התבונה בועטת אותי מהפנטסיה.
 אני חוזר.

סימון זאוואלה גוזמן - משורר פורה ומבקר
 ספרות, משפטן בהשכלתו. נולד באקוודור
 (1943), תושב העיר קיטו.

הפקעות מתות תמיד באש

מקסם הלילה הוא
 כוס הפערה
 אשר בה נחגגת הרעדה,
 ולדקה
 נולדים הכוכבים.
 הצללים היו לענקים,
 ואושת רוח חרש התגוללה,
 נשמעה בשקט,
 ונולד
 נולד אורה, כמו רחף רוח כחל מלטף,
 עולה,
 מסתורי,
 והגוף פועם נגונים
 מתורים. לילה האפל
 הנטוש מחפש בקדחתנות
 ענוגים.
 אוהב אותך. ועל עורך
 לשוא היום לך קורא.